

Má Odysea

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Svetozár Barica	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2021)	Pavel Sekerák

*Poezie – člověk o ní sní, představuje si ji,
Touží po ní a ona ho často navštívuje.
Poezie je všude, jako Bůh není nikde.
Poezie – toť jedna z nejpravdivějších,
nejtrefnějších a nejužitečnějších
přezdívek života.*

Jacques Prévert

O knize

Sbírka básní Má Odysea je o lásce k člověku, ke všemu krásnému kolem nás, na co lidé často zapomínají. Přitom krása lidského těla je inspirací pro vztahy mezi mužem a ženou, mezi lidmi obecně.

Bud' pozdravena, lásko...

*...a věz:
já od tohoto okamžiku
jen pro tebe chci žít.
Pokládám hlavu
na tvé ramě
a prosím:
odpusť,
že přicházím snad nečekaně,
asi nezávan.*

*Bud' pozdravena, lásko
A věz:
- já nehodným jsem byl.
Tvé přátelství mi sílu dalo,
dnes za sebe se nestydím.
Pokládám hlavu
na tvůj klín
a šeptám:
Bud' pozdravena lásko...*

Chvilka soucitu

*Ne a ne
Pořád ne
Nač to čekání
Hodit návnadu
s jistotou
bohatého úlovku
Hezká náhoda...*

*Tak pusť
A promiň*

Poklesky

*Směješ se a
pláčeš.*

*Křičíš a
mlčíš.*

*Sníš a
bdíš.*

*Miluješ a
nenávidíš.*

Zároveň.

Bláznovství okamžiku

*Mám strach –
Ty nevíš jak začít...*

*Zprůsvitnělá okamžikem
nejistoty
zrazuješ svá tajemství.
Zmalátněná touhou
usínáš v mém náručí.*

Mám strach...

Noční rozjímání

*Bláznivé sny
Přerušovaná soulož
Pocení zbabělých myšlenek
Pátrání ve vlastních genech*

Egoismus?

Prázdná krajina

Bloudím jakousi pustinou.
Pod chodidly pálí zem
sežehnutá lidskou zlobou,
potřísněna spermatem nenávisti.
Dýchám jedovaté výpary
čehosi nedávno zapomenutého.
Sám.
Pořád sám.
Jen na potemnělé obloze
září tvůj akt
namalovaný
snad samotným
Leonardem.

Hanba

Ta úzkost.
Čeho se obávám?
Vždyť nejsem
až tak nejhorší.
Stydět se za lásku?
Proč?
Myslím na tebe.
Chci tě.
Tak co...

Má Odysea

„Tak co fešáku!“
Slyším hlas
a zvonivý smích
za zády.
S podivem –
to oslovení
patří mně.
Ztuhlý trémou
koptám nesmysly.
Znovu ten
zvonivý smích
a pomalu
na parketu
ztrácím ostych...

...„Jsi nemotora“
a ujímá se výuky.
Jako kdyby se milování
dalo naučit.
(Snad jen technika.)

15

Od té doby zmítám se
ve spleti
náhodných známostí,
velkých lásek,
vášní,
předstíraných orgasmů
a prázdnoty.

„Tak co básníku“,
slyším za zády
nějaký hlas.
A zvonivý smích...

...“Ach ta vaše generace!”
Co se jí nelíbí?
Snad nechce to mládě
poučovat!

Hifi orgasmus –
a pak slyším:
„Tak ahoj básníku“
a znovu ten zvonivý smích...

Odkud já jej jenom...

Naděje

Blízká setkání
letmých pohledů
Nesmělé doteky
zjizvených niter

Asi jsem to já
Asi jsi to ty

Tak vyšlu myšlenku
Vstříc tobě
Pokud jsi to ty
Má naděje

Bludiště

Vstupuji do neznáma
Po špičkách
Bludiště myšlenek
To ticho mě děsí
Zbožná úcta
Nedokážu ani zašeptat
Tady jsem

Uctívání psyché
Rouhání se životu
Klanění se lásce
Lhostejnost k okolí

Motlitba:
Sex náš každodenní...
Úniková chodbička
Spleť otázek:
Poprvé:
Sním – tedy jsem?
Podruhé:
Miluji – tedy nenávidím?
Nakonec:
Myslím – tedy blouzním?

Pchá!
Konce nevidím

Stesk

Jen tiché osamění
drží tě za rameno
a důrazně se ptá:
Proč jsi to udělal!

Co – udělal...
Tak dost,
neptej se,
neřeknu.
Jsi jako svědomí...

Pchá – svědomí...
Nechal jsi ji.
Samotnou.
Na pokraji rozkoše.
Ona neví jak dál –

Tvé svědomí...
Padá na ni stesk.
Padá na vás stesk –
na oba.
Zhrzené milování...

Neučesané myšlenky

Jen jemný vánek zavadil
o kštici mých myšlenek.
Střapaté,
rozlétly se –
kdoví kam.
Jindy mlčím,
no jedna z nich...
Vlastně už nevím,
zda byla tak důležitá.

Svlékání z (hadí) kůže

Oči plné vzdoru
s němým slibem pomsty
Zanechání výměšků
Odhozené relikvie
její svátosti
Výsměch důvěře

Právo na (alespoň)
ukojení touhy
Příště už...

Pokus o seznámení se

Je krásná
Je milá...
Tak neutíkej –
chci tě poznat
Tak neuhýbej –
chci tě pohladit
Tak necouvej –
chci tě políbit
Tak poslouvej –
chci ti šeptat:
Jsi krásná
Jsi milá...
Trpím
Trpím láskou
Tak utíkej –
Nač ještě čekáš!

Ve slabé chvílce

Ve slabé chvílce
slíbil jsem...
a sliby se mají plnit.

Co ale říct,
když slova –
váznou v hrdle trémou?

Co napsat,
když vše podstatné –
bylo už napsáno?

Co za čin vykonat,
když ve své podstatě –
byl jsem vždy zbabělcem?
Co naplat –
sliby se musí plnit.

Tak se dívejte.

Jen se ptám

Proč lhostejný pohled
nezájmu,
když jenom očima
hltám zde,
nekonečnou vaši krásu?

Proč pohrdavý úsměv
odmítání,
když jenom dlaněmi
pohladit hodlám si,
pramen vašich vlasů?

Vím –
je to nepatřičné,
je to drzé,
když neznámý...

Úvahy

Jen tápání v...
Ničemu nerozumím.
Co vlastně chci?

Zbytečný povyk pro...
Nic nového se nekoná.
Kdo vůbec jsem?

Osamělá hrdost bez...
Lepší už nebudu.
Co ode mne žádáte?

Vysoká daň za...
Svou touhu neprodám.
Proč se vlastně ptám?

Osamění

Pár očí.
Krásných,
mandlových
očí.
Vzrušením zářících
a provokujících.
Zároveň.
Laskavých očí,
nořících se
vší silou
do mého osamění.
Pociťuji závrať.
Nedokážu zůstat
lhostejný.
Ale co mé
osamění?

Poušť

Znovu se halíš do neznáma
a odcházíš s nevyslovenou
výčitkou.
Marně se ptám na důvody.
Jen významné ticho je odpovědí
a trpkou ozvěnou zároveň.
Tvé odchody bolí
stejně jako tvé návraty.
V srdci zůstává obrovská poušť.

Čím voní žena

Nejprve
jemným heřmánkem.
To když
vzpomíná si
na léta her s panenkou.

Později
vůní růžovou,
jako rozvíjející se
poupě
v představách dospívání.

K večeru
touhou po lásce,
naplno vychutnávajíc
krásu milování,
toužíc po nekonečnu.

V noci pak
letním vzduchem,
překonávajíc teplem
svého klínu
hranice rozkoše.

Jak si tě nakreslím

Jako svěží pivoňku
rdící se na záhonu
mých představ,
zalévajíc tě
chorobnou touhou
lidského poznávání.

Jako vzrušující sen
v noční samotě,
chvějíc se strachem,
že tě zítra opět ztratím
v zástupech zklamaných
a neopětovaných lásek.

Jako laskavý úsměv
němě doznívající
na okraji paměti,
který hladil kdys
mé bolavé nitro
dlaněmi soucitu.

Jako něžný soucit,
o který jsem se neprosil,
ale za který ti patří dík,
přestože jsem zůstal sám,
přestože si tě zítra
nakreslím úplně jinak.

Neony Tvých očí

Cítím
rozpalují se ve mně
neony něčích očí a
ta rudá
životem vonící tekutina
opět buší ve skráních
jako vánek
hrající si na uragán
Je to krásné
až se mi chce křičet o
objevených neonech něčích očích
Tvých očí
třpytících se na vlnách
mého já

Snad nespím

snít opět jenom sen
marné vidiny
rozplývající se
v prvních paprscích rána

Neony Tvých očí
se noří
do kusu ledu
v mé hrudi

a
ten taje

Podivné kreslení

Opět si tě touho nakreslím,
dnes jako divou vášeň žhnoucí,
k vrcholům rozkoše se pnoucí,
svým toporným veršem nepřesným.

Takovou tě hlídám v paměti,
nebyl to jen obyčejný sen.
Nad závist, zlobu povznesen,
hlas srdce ódu pěje ti.

Proč tady jak žebrák postávám
/Asi se občas tohle stává,
že na lásku si někdo hrává./
a tvrdou zas lekci dostávám,

když nabízím čas laskání.
Co víc než lásku můžu dát,
i když mi za to budeš lát –
- to k šílenství mně dohání.

Čekání

Usínáš jako děvčátko,
znavena svou hrou na lásku,
netušíš, že už zakrátko,
zodpovíš jednu otázku.

Sen usedá ti na víčka,
v úsměvu prozrazuješ děj.
Někdo tě líbá na líčka,
spánek, ten tichý čaroděj.

Ptá se tě za mne maličká,
kdy na tvůj návrat čekat mám,
pak zulíbaná celičká,
oddáš se našim lásky hrám.

Spěchej mé lásky královna,
už brzo svitne nový den.
Zašeptám slůvka čarovná:

jsem tebou navždy okouzlen.

Pláč

*Cože děje se to s námi,
co hubí sílu lásky v nás?
Už všimli si to i známí
- s cizím se domluvíme snáz.*

*Zoufale hledám řešení
s hlavou zabořenou v dlaních,
nač kalné vody čeření,
krev divoce tepe v skráních.*

*Jen tichý pláč můj pod polštář
zná, co před světem se tají,
že každý máme jinou tvář,
poslední song nám hrají.*

*Proč, proč? Ptám se neustále,
slzy po lících mi kanou,
hroutí se mé piedestale,
osud zazvoní mi hranou.*

Tichý nesouhlas

*Ozývá se ve mně svědomí,
konkrétního nic říct nemůže,
jen tak lehce šimrá vědomí,
kdo s náповědou mi pomůže?*

*Vzdal jsem se prý jednou bez boje,
když zašveholil v telefonu hlas.
Byla to touha, vášeň, oboje?
Vyslovuji tichý nesouhlas.*

*Vnitřní svou válku denně vedu,
bez boje vzdát se nehodlám.
Striktně „Ne“ říci nedovedu,
jak dilema to řešit mám?*

*Miluji, miluji, miluji,
člověka, jenž je pro mne vším,
polepšit se přesto slibuji,
o strpení krátké poprosím.*

Vábení

*Jak štíhlá břízka u hluboké tůně
tiše vábíte mně k sobě:
„Blíž, jen blíží!“*

*Mé plaché srdce trpkým žalem stůně,
utonu, až začnu vám být na obtíž.*

*Lehce můj sen se v nekonečnu ztrácí,
došlo na má slova, dnes to všechno vím,
zlo za dobro jak bumerang se vrací,*

přesto vězte: já se na vás nezlobím.

Snění (o tobě)

*Potkal jsem tě, asi ve snu,
vešla jsi spěšně – zvědavá,
omámen krásou, sotva hlesnu:
tak pojd' štěstěno měňavá.*

*Sen dál pokračuje tryskem.
Svádíš mne, lákáš, miluješ,
jsem bezmocen tvým blízkem.
Svým horkým klínem bičuješ.*

*Pak usínáš v mém náručí,
tak vláčná, svůdná, spokojená,
že těžko mi někdo zaručí,
prosím: sne, nekonči!
Klesám na kolena.*

Snění (a s tebou)

*Touláme se, ruka v ruce, městem
při třpytu neonů tvých očí.
Úsměv kolemjdoucích je jen gestem,
my víme – štěstím se nám hlavy točí*

*Tulíme se k sobě, zasaženi vášní,
svět kolem je jen chudá náhrada.
Hltáme doušky život z lásky kašní,
proč náležíme k sobě, není žádná záhada.*

Letní radosti

*Tam kde třpyt rosy svítil v trávě,
my ulehli jsme v objetí.
Slunce nad hlavami skotačilo hravě
a z naší lásky plálo v dojetí.*

*Oči pak cudně klopilo,
když líbal jsem tě na ňadra.
Pokračování? To už nestihlo,
přihnala se mráčeků eskadra.*

*Náš hifi duet krajem zní,
když dolétli jsme k výšinám.
A o čem hravé slunce sní?
To známé mráčky píší nám.*